

دریچه

«میوه ممنوعه» از زاویه‌ای دیگر

نگین‌های درخشان

● **مازیا معاونی:** استقبال از بازپخش مجموعه تلویزیونی «میوه ممنوعه» ۱۳ سال پس از پخش اول که باز هم در شب‌های ماه رمضان اتفاق افتاد، آن چنان گسترده و غیرمنتظره بود که بار دیگر نگاه‌های بسیاری را متوجه این مجموعه دینی و عوامل سازنده آن کرد. از حسن فتحی به‌عنوان نفر اول سریال گرفته تا علیرضا نادری که نگارش فیلم‌نامه کار را برعهده داشته و البته بازیگران مجموعه که نقش آفرینی‌های دیدنی اغلب آنها، توفیق «میوه ممنوعه» در این سطح را به دنبال داشت. به بهانه بازپخش این سریال، نگاهی انداخته‌ایم به پیشینه درخشان دو بازیگر شاخص و پیش‌گسوت این مجموعه یعنی علی نصیریان و گوهر خیراندیش؛ پیشینه‌ای که بی‌گمان مؤثرترین عامل در خلق دو نقش دشوار «حاج یونس فتوحی» و همسرش «قدس» توسط این دو بازیگر توانا بوده است.

● **علی نصیریان:** بازیگر توانا و بی‌بدیل تئاتر، سینما و تلویزیون که بنا به کسوت، تجربیات و نقش آفرینی‌های درخشان خود در کنار محمدعلی کشاورز و زنده‌یادان داود رشیدی، عزت‌اله انتظامی و جمشید مشایخی به‌عنوان یکی از پنج قله رفیع بازگرسی عرصه نمایش ایران شناخته می‌شود، با پشتوانه پرپساری از فعالیت در محافل بزرگ تئاتری مانند جامعه بارید، تئاتر سعدی، هنرستان هنرپیشگی و سرانجام گروه هنر ملی که از او یک بازیگر تمام‌عیار ساخت، پا به دنیای تصویر گذاشت؛ هرچند فعالیت او در این دوره فقط محدود به بازگرسی نبود و با نگارش بیش از ۱۰۰ نمایش‌نامه، جایگاه خود در میان نمایش‌نامه‌نویسان برجسته را هم تثبیت کرد. استخدام نصیریان در اداره هنرهای نمایشی که با تأسیس تلویزیون خصوصی در اواخر دهه ۳۰ شمسی توأم شده بود، اتفاق فرخنده‌ای بود که زمینه انتقال بیشتر تجارب بی‌نظیر این گوهر درخشان عرصه بازیگری را به دیگر می‌دویم‌های نمایشی فراهم کرد. هرچند مخاطبان سینمای ایران، او را با ایفای نقش «مش اسلام» در ساخته بی‌نظیر داریوش مهرجویی یعنی فیلم «گاو» به جای می‌آورند؛ ولی پشت آن بازی تحسین‌آمیز تجارب دو دهه خاک صحنه‌های مختلف و از پای نایستادن نهفته بود. پیر دیر بازیگری از تمام دهه‌های متولی بازیگری خود نقش‌های اثرگذار را برای‌مان به یادگار گذاشته است؛ از «فتی» و هالو در «پسبچی» و «آقای هالو» گرفته تا نقش فراموش‌نشدنی «قاضی القضات» در سریال تاریخی سربداران که نخستین نقش مهم پس از انقلاب نصیریان و یکی از مهم‌ترین دلایل دیده‌شدن و جذابیت کار در آن سال‌های آزمون و خطای تلویزیون نوپای پس از انقلاب محسوب می‌شد. نصیریان در این آثار بازه متنوعی از نقش آفرینی از قهرمانان ساده‌لوح دوست‌داشتنی تا یک سیاست‌مدار فرصت‌طلب و زبان‌باز و مزور را با استادی هرچه تمام‌تر خلق کرد. در ادامه شاه نقش «ابوالفتح صحاف» در هزاردستان از راه رسید که نقشی به‌شدت متفاوت از نقش آفرینی‌های پیشین نصیریان بود و بعد گذشت یک دهه لازم بود تا نبوغ غبطه‌برانگیز او در فیلم دیدنی «بوی پیراهن یوسف» در نقش خاطره‌انگیز «دایی غفور» بر روی پرده نقره‌ای دیده شود. تا رمضان سال ۸۶ یعنی زمان پخش سریال مناسبی «میوه ممنوعه» باز هم کمی بیشتر از یک دهه سپری شد تا علی نصیریان پا به سن گذاشته، در ۷۳سالگی، نقش دشوار و پیچیده «حاج یونس فتوحی» را در مقابل دوربین حسن فتحی بازی کند، نقشی که در کنار نقش‌های او در «سربداران» و «هزاردستان» سه‌گانه اعجاب‌انگیز این بازیگر بزرگ و تکرارنشدنی را کامل کرد. کاراکتر حاج یونس که بر کاندیس اقتباس‌گونه از روایت شیخ صنعان منطق‌الطیر عطار شخصیت‌پردازی شده بود، از آن نقش‌هایی بود که به‌سختی می‌توان دیده‌شدن با نقش آفرینی بازیگر دیگری را تصور کرد. درک و فهم بی‌نقص نقش در کنار تسلط مثال‌زدنی نصیریان بر فیزیک بدن و استفاده بجا از ابزارهای حسی و عاطفی در کنار مایهت دلنشین قصه، حاج یونس را حتی بیشتر و بالاتر از آن دو نقش دیگر در اذهان مخاطبان بی‌شمار تلویزیون ماندگار کرد.

● **گوهر خیراندیش:** بازیگر توانمند اهل شیراز که در مدت سه دهه گذشته درخشان در نقش‌های ماندگار بسیاری را به نام خود ثبت کرده است، خیراندیش ۶۳ساله که در شب‌های رمضان سال جاری، نقش «توران» در سریال محبوب «زیرخاک» را بازی می‌کند، ۱۳ سال پیش از این در سریال ایفاکننده نقش قدسی «همسر حاج یونس» در برابر علی نصیریان بزرگ بازی بود. نقش دشوار همسر و مادری که در آستانه از دست‌دادن همسر، آن‌هم پس از ۴۰ سال زندگی مشترک قرار می‌گیرد، او که مانند بسیاری از دیگر بزرگان عرصه بازیگری کار خود را از صحنه‌های تئاتر آغاز کرده است، در اواسط دهه ۶۰ خورشیدی حضور در مقابل دوربین را برای نخستین بار تجربه کرد و از همان زمان تا به امروز با تکیه بر غریزه ذاتی، دانش آکادمیک و تجارب فراوانش، در طیف گسترده‌ای از نقش‌ها ایفای نقش کرده است. او در «میوه ممنوعه» مانند بسیاری از دیگر نقش‌های تلویزیونی‌اش یک مادر خونگرم و بااحساس را بازآفرینی می‌کند و اغراق نیست اگر نام او را هم به فهرست بازیگرانی که ایفای نقش مادر از شاخص‌ترین ویژگی‌های دوران بازیگری‌شان بوده است، اضافه کنیم.

بهناز شیربانی: «میوه ممنوعه» از جمله سریال‌هایی است که در خاطر جمعی بسیاری از مخاطبان تلویزیون ماندگار شده است. حتی با وجود ۱۳ سال از زمان ساخت، هنوز هم دینی است. سریالی که به قلم علیرضا نادری و علیرضا کاظمی‌پور نوشته شد و همین فیلم‌نامه و گفت‌وگونویسی‌های خاصش یکی از نقاط قوت سریالی است که دچار گذر زمان نمی‌شود، هرچند ۱۳ سال پیش هم شتاب در رسیدن سریال به آنتن ماه رمضان نویسندگان و کارگردانش را نگران کرد و این متن حاصل روزهای بسیار کوتاه نگارش فیلم‌نامه است و این دریغ همراه سازندگانش است که اگر فرصت بیشتری در اختیار بود، می‌شد سروشکل بهتری به قصه داد. اما

همه‌چیز به زمان کوتاه ساخت ختم نمی‌شود، قصه جرح‌وتعدیل‌های فیلم‌نامه‌ای از آن روز بازی با خطوط قرمز تلقی می‌شد هم داستان دیگری است که شاید روایت بخشی از آن از زبان اسماعیل عقیفه، تهیه‌کننده سریال جذاب‌تر است.

اسماعیل عقیفه با اشاره به اینکه اساسا ساخت «میوه ممنوعه» حاصل کارگروهی بود، به «شرق» گفت: «مقصودم از کار گروهی این است که آن زمان، تهیه‌کننده، کارگردان، نویسنده‌ها و حتی ناظر کیفی و مدیر شبکه دوم در تعامل خوبی با هم کار را شروع کردیم. ایده ابتدایی وجود داشت که برای شبکه دو آماده کردم. وقتی موردپسند واقع شد، آقایان علیرضا کاظمی‌پور و علیرضا نادری اضافه شدند. همچنین آقای فتحی که سریال «مدار صفردرجه» را تمام کرده بود و دعوت من را برای کارگردانی سریال پذیرفت. خاطرم هست که درست تا روز عید فطر تصویربرداری ادامه داشت و در کل چهار ماه همه گروه مشغول ضبط و پخش سریال بودیم. البته زمان بسیار محدودی، حدود یک ماه هم به پیش‌تولید سریال اختصاص داشت. اگر موفقیتی در این کار حاصل شده است، به دلیل کار گروهی و اتفاق‌نظری بود که همه ما در پشت‌صحنه داشتیم. من، آقای فتحی و نویسندگان جلسات متعددی داشتیم، ایده‌ها را مطرح می‌کردیم و قصه را پیش می‌بردیم. نظم کاری خوبی حاکم بود و همه با علاقه کار می‌کردیم.»

او در بخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «یکی از مواردی که در سریال «میوه ممنوعه» در این مقطع زمانی قابل‌توجه است، مباحثی است که در آن مطرح شد و چند سال بعد به‌صورت معضلات اجتماعی در حوزه اقتصادی ظهور و بروز پیدا کرد. در زمان ساخت سریال با مشاوران اقتصادی وزارت اقتصاد و با یکسری از اقتصاددانان گفت‌وگوهایی داشتم. آن سال‌ها ابتدای ایجاد مشکلاتی برای شرکت‌های تولیدی و کارخانه‌ها به‌واسطه ورود بی‌رویه کالاهایی بی‌کیفیت خارجی و جایگزین‌شدن آنها با کالاهای ایرانی بود. بعد از گفت‌وگوهایی که با برخی اقتصاددانان از جمله با آقای خوش‌چهره داشتیم، نتایج این تحقیقات را به قصه وارد کردیم و بر مبنای آن اطلاعات درگیری‌هایی بین شخصیت‌های قصه طراحی شد. در کنار وجه اقتصادی و اجتماعی کار، وجه دیگر داستان ماجرای حاج یونس فتوحی و هستی شایگان بود که به پیشینه‌های آقای فتحی از داستان شیخ صنعان رنگ و معنا گرفت. داستان شیخ صنعان در فرهنگ ما از کهن‌الکوها محسوب می‌شود. کهن‌الکوها این خاصیت را دارند که با طرح مضامین آشنا، مخاطب را بهتر و عمیق‌تر تحت تأثیر قرار می‌دهد.

جواد توسی

اقبال عیوض از سریال «میوه ممنوعه»حسن فتحی در پخش مجدد آن از شبکه «آی‌فیلم» تلویزیون، نشان از این واقعیت تلخ‌دار که ما در یک دوران فترت غم‌انگیز به سر می‌بریم و رسانه‌ای با چنین بُرد ارتباطی گسترده جایگاه معتبر خود را به دلایل مختلف از دست داده است. چرا چنین سریالی هنوز جاذبه‌های روایی، نمایشی و مفهومی خودش را حفظ کرده و رنگ‌بوی کهنگی به خود نگرفته و در یک فاصله زمانی ۱۳ساله به نوستالژی‌عده‌ای از مخاطبین تبدیل شده است؟ جالب آنکه «میوه ممنوعه» محصول دوره اول ریاست‌جمهوری محمود احمدی‌نژاد است و با آنکه از بُعد مضمونی (وجه کفر و ایمان و تمنای درون و عشق عارفانه) مخالفان خودش را در میان طیف سنتی جامعه داشت، ولی شهامت و ایستادگی عزت‌الله ضرابی باعث شد که با برخی جرح‌وتعدیل‌ها در ماه رمضان سال ۱۳۸۶ به نمایش درآید. حال با این رکود آشکار و فضای انفعالی و محافظه‌کارانه حاکم بر تلویزیون باید پرسید که آیا امکان ساخت سریالی در این حال‌وهوا در شرایط کنونی فراهم است؟ اگر با نگاهی واقع‌بینانه پاسخ را منفی بدانیم، باید گفت در سیستم مدیریتی صدواسیم‌اچندر مدیر جسور و توانمند می‌تواند در خط‌شکنی و بسترسازی و تغییر فضا و برخورد با دُکمایستیم فکری و رسانه‌ای مؤثر باشد. مسیر بعدی طی‌شده در سنت مجموعه‌سازی تلویزیون و کناره گیری تدریجی کارگردان خوش‌فکری چون حسن فتحی از این رسانه و جذب‌شدن بعدی‌اش در شبکه «سینمای خانگی» و نادیده گرفته‌شدن عنصر قصه و روایت و نحوه طرح و شکل‌یابی آن در یک مجموعه تلویزیونی از سوی مدیران و سیاست‌گذاران و برنامه‌ریزان بعدی، زمینه‌ساز افت کیفی چشمگیر این‌گونه تولیدات در تلویزیون و سرخوردگی مخاطبان و هجوم عنان‌گسیخته بخش قابل‌توجهی

به بهانه بازپخش سریال «میوه ممنوعه»

عقیفه: مدیران تلویزیون باید کمی جسارت داشته باشند

به نظر من قصه جذاب و پر فرازورفود، گفت‌وگونویسی آقای نادری، کارگردانی آقای فتحی و حضور بازیگرانی که فرصت درخشیدن در این کار را پیدا کردند، از امتیازات این سریال بود. آقای علی نصیریان بسیار درخشان بود. امیر جعفری که قبل از آن بیشتر در آثار طنز حضور داشت، چنان در نقش درخشید که بعد از آن، او را در شمایل متفاوت‌تری نسبت به کارهای قبل دیدیم. همچنین باید از خانم هانیبه توسلی و گوهر خیراندیش نیز یاد کنیم که با نقش آفرینی هنرمندانه خود موجب تأثیرگذاری میوه ممنوعه شدند.»

عقیفه در بخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «این سریال به دلیل سوزه جسورانه‌ای که داشت، از همان قسمت دوم- سوم بازخوردهایش شروع شد. خبرهایی می‌رسید که از خارج از تلویزیون فشارها و انتقادهایی نسبت به کار وجود دارد. بخشی از سوءتفاهم‌ها را احتمالاً شبکه حل‌وفصل می‌کرد. بخشی از آن هم به ما منتقل می‌شد. ضمن اینکه با کمک و همکاری آقای فرجی، تلاش کردیم که با کمترین حذف و ممیزی سریال پخش شود. مثلاً در یادداشت اخیر آقای

ضرابی خواندم که آقای مهدوی‌کتی انتقادهایی به میوه ممنوعه داشته‌اند. البته نظر آقای مهدوی‌کتی به ما منتقل نمی‌شد و احتمالاً در سطح بالای تلویزیون یک جوری حل‌وفصل می‌شد. اگرچه مطلع بودم آقای میرباقری، معاون سیما و فرجی، مدیر وقت شبکه دو هم با فشارهایی روبه‌رو بودند. در نهایت مواردی هم به ما اعلام می‌شد که در مونتاژ سریال آنها را رعایت کنیم یا در تصویربرداری قسمت‌های بعد مراقبت بیشتری کنیم. از طرفی وقتی سریال با استقبال بی‌نظیر مخاطب مردمی مواجه شد، همه ما تلاش می‌کردیم این حمایت مردمی را حفظ کنیم و کاری نکنیم مخاطب سرخورده و ناراضی شود. در نتیجه همه سعی می‌کردیم با انعطافی

قابل‌قبول، به‌گونه‌ای اصلاحات را انجام بدهیم که سریال آسیب زیادی نبیند. البته باید اعتراف کنم که همیشه هم موفق نمی‌شدیم. مثلاً یکی از زیاترین صحنه‌های سریال جایی بود که در شبی که یونس فتوحی به در منزل هستی شایگان می‌رود و می‌گوید همه شروططوط او را انجام داده و بعد از آن رقص سماع ماندنی را با یک موسیقی زیبا انجام می‌دهد که این بخش حذف شد. من تا آخرین لحظه با آقای فرجی در باره پخش این صحنه گفت‌وگو کردم که مجوز پخش آن را بگیرم اما نشد. با قسمت پایانی سریال را برخی از مخاطبان نپسندیده بودند. دلیلش هم این بود که بعد از این همه بحران و درگیری پایانی به این اندازه خوش باورپذیر نبود. امیر جعفری هم در ابتدای داستان شکل و شمایل مذهبی داشت که البته در قسمت‌های بعدی این مورد را با زدن ریشش اصلاح کردیم. در میوه ممنوعه امیر جعفری نقشی را بازی کرد که بعدها به محاکمه برخی از آقا‌زاده‌ها به عنوان مفسدان اقتصادی و زندانی‌شدن برخی از آنها برای بیننده عینیت بیشتری پیدا کرد. در میوه ممنوعه ما از معضلی که چند سال بعد گریبان اقتصاد ایران را گرفت، صحبت کردیم و به نوعی هشدار دادیم که چنین خطری اقتصاد ایران را تهدید می‌کند و این خطر از اشخاصی شروع می‌شود که ظاهر مذهبی دارند. این‌هم از مواردی بود که همان موقع مورد اشکال واقع شده بود.»

او افزود: «برای اینکه یک اثر خوب نمایشی خلق شود، پیش ازهر چیز نیاز دارید که در طراحی قصه و شخصیت‌ها دست هنرمند آزاد باشد. این آزادی به این معنی نیست که هیچ چارچوبی وجود نداشته باشد. چارچوب‌ها را در درجه اول نویسنده و کارگردان و قواعد درام‌نویسی و در قدم بعد عرف و اخلاقیات جامعه تعیین می‌کنند. غیر از این اگر یک سری چارچوب‌های شلیقه‌ای تحمیل شود، نتیجه آن تولید آثاری است که رنگ‌بوی و خاصیت ندارند. اگر کمی نسبت به مخاطب و جامعه تعهد داشته باشیم و بی‌طرفانه صحبت کنیم، قطعاً مردم از آثار تلویزیون استقبال می‌کنند. نیاز است که هنرمند مقداری آزادی عمل داشته باشد و مدیران هم باید کمی جسارت داشته باشند. در گذشته نوع تعامل مدیران با هنرمندان به‌گونه‌ای بود که هم آنها به ما و هم ما به آنها اعتماد داشتیم. نتیجه هم غالباً آثار خوبی بود. درحال حاضر دشوار است که وارد مسائل حساسیت‌برانگیزی مثل موضوعی که در«میوه ممنوعه» طرح کردیم، شوید. این شرایط موجب تولید کارهایی می‌شود که تکرار سریال‌های ۱۰-۱۵ سال اخیر تلویزیون است. درحال حاضر نیاز است که دنبال سوزه‌های نو و جسورانه باشیم.»

هر دو چشمش فتنه عشاق بود

موقعیت و جایگاه اقلیمی و تاریخی خود به شکل سنسجیده‌ای قواعد بازی را به تبع شرایط هر دوران و نوع طبقه‌بندی اجتماعی و فرهنگی‌اش بلد باشد و به‌درستی آنها را در جهت جذب حداکثری مخاطب بدین و بی‌اعتماد شده رعایت کند.

در نگاهی منصفانه باید گفت سازندگان «میوه ممنوعه» در یک دوران گذار که ضایعات و تبعات خودش را دارد، این کاربلندی و درک درست را داشته‌اند که زمانه‌شناس و در اندیشه «وصل‌کردن» باشند. روی همین اصل، از فرصت به‌دست‌آمده و توصیه‌شده برای ساخت یک سریال مناسبیتی به‌خوبی استفاده می‌کنند و بدون آنکه بخواهند افراط‌بازی تخریبی راه بیندازند و شمشیر از رو ببندند و روشنفکربازی مظاهرانه دریاورند، به جامعه سنتی پیشنهاد منطقی و مصلحانه می‌دهند و به نحوه طریف و زیرکانه‌ای برای بحث و درگیری پایان‌ناپذیر «شریعت و طریقت» ارائه طریق قابل

باور می‌کنند. اگر در تک‌گویی‌های جلال (امیر جعفری) یا حاج یونس فتوحی (علی نصیریان) اغراق مشاهده می‌شود، این شیوه تیپ‌سازی و شخصیت‌پردازی و تأکید عامدانه بر «بار کلامی» با حسن نیت: من مردم می‌خوانم... اکه هرمرمی بگم؟ یا در اواخر همین قسمت آخر، به یاد بیاوریم گفت‌وگوی میان حاج یونس و همسر دل‌شکسته‌اش قدسی (گوهر خیراندیش) و بحث‌شان درباره «محبت» و این حال‌ورز جدافتاده‌شان:

یونس: چرا این جورِی شد، چرا این جورِی شدیم قدسی؟ ما که تو خونه خدام، باه‌اش کار دارم. آسیدرضا: خواب بودی؟ حاج یونس: یه عمره آسید رضا، پرت بودم اما عین کمتر جلد برگشتم. مرا دردیست اندر دل که خون دیده پرورده...

آسیدرضا: ان‌شاءالله که محرمیم؟ حاج یونس: من مردم می‌خوانم... اکه هرمرمی بگم؟ یا در اواخر همین قسمت آخر، به یاد بیاوریم گفت‌وگوی میان حاج یونس و همسر دل‌شکسته‌اش قدسی (گوهر خیراندیش) و بحث‌شان درباره «محبت» و این حال‌ورز جدافتاده‌شان:

یونس: چرا این جورِی شد، چرا این جورِی شدیم قدسی؟ ما که تو خونه خدام، باه‌اش کار دارم. آسیدرضا: خواب بودی؟ حاج یونس: یه عمره آسید رضا، پرت بودم اما عین کمتر جلد برگشتم. مرا دردیست اندر دل که خون دیده پرورده...

زیر آسمان فیروزه‌ای

حمایت سازمان سینمایی از فیلم‌های اکران آنلاین

● **سیدمحمدمهدی طباطبایی‌نژاد** با بیان اینکه از فیلم‌های سینمایی که برای اکران آنلاین اقدام کنند، ۵۰ میلیون تومان حمایت می‌شود، گفت: این حمایت بیش از این ۲۰ درصد مبلغ قرارداد با شرکت‌های وی‌اودی اعلام شده بود که با توجه به درخواست تهیه‌کنندگان به این رقم ثابت تغییر یافت. معاون ارزشیابی و نظارت سازمان سینمایی تأکید کرد: فیلم‌هایی که قبلاً اکران ناتمام داشته‌اند و از مؤسسه سینما شهر بابت دی‌سی‌بی مبلغ ۱۵ میلیون تومان گرفته‌اند، از این مبلغ، کسر می‌شود و فیلم‌های محصول مشارکت سازمان و نهادهای دولتی و عمومی چنانچه مشارکت آن‌ها دستگاه‌ها بیش از ۵۰ درصد بوده است، مشمول این حمایت نمی‌شوند و برای مشارکت کمتر، ۲۰ میلیون تومان حمایت می‌شوند. او در پایان گفت: به فیلم‌هایی که در طول دوره اکران آنلاین امکان پخش تیزر تلویزیونی نداشته باشند، ۱۰ میلیون تومان علاوه‌بر ۵۰ میلیون پرداخت می‌شود.

تأثیر دوران قرنطینه بر انسان در یک جشنواره عکاسی

● **ایسنا:** مراسم نمایش آثار برتر و اهدای جوایز جشنواره «عکس ۵» و بزرگداشت عباس کیارستمی درصورتی‌که شرایط بیماری کرونا مساعد شود، یکم تیرماه در موزه سینما برگزار می‌شود. لیلی گلستان (رئیس هیئت داوران)، فرود نصیری، ابراهیم عرب‌بیگی، علی میرعمادی و آتیای ششکییافر داوران این دوره جشنواره «عکس ۵» هستند. همچنین موضوع این دوره از جشنواره تأثیر دوران قرنطینه بر انسان معاصر است که مهلت ارسال آثار تا ۲۱ خرداد ماه سال جاری است و انتخاب آثار برتر ۲۵ خرداد انجام می‌شود. بیتا فکور، مشاور جشنواره «عکس ۵»، درباره جوایز این جشنواره توضیح داده است که به نفر اول این جشنواره دو میلیون تومان و تندیس جایزه عکس ۵، به نفر دوم یک میلیون و ۵۰۰ هزار تومان و به نفر سوم یک میلیون تومان اهدا می‌شود. براساس صحبت‌های انجام‌شده با موزه سینما درصورتی‌که شرایط بیماری کرونا مساعد شود، مراسم نمایش آثار برتر، اهدای جوایز و بزرگداشت عباس کیارستمی یکم تیر ماه سال جاری در موزه سینما برگزار می‌شود.

آغاز فراخوان چهارمین جشنواره‌مستند

● **سلیم غفوری،** رئیس چهارمین جشنواره تلویزیونی مستند و مدیر شبکه مستند با اعلام آغاز به کار چهارمین جشنواره تلویزیونی مستند، گفت: این جشنواره در بخش‌های فیلم مستند، عکس مستند و مستندنگاری فعالیت خود را شروع کرده است. غفوری افزود: چهارمین جشنواره تلویزیونی مستند در بخش مستندنگاری این جشنواره می‌کوشد تا با تشویق خبرنگاران و روزنامه‌نگاران برای افزایش قدرت نویسندگی، تحلیل، توصیف و انتخاب برترین گزارش‌های مستند در رسانه‌های نوشتاری در دو سال گذشته گامی در راستای گسترش این رویکرد در جامعه بردارد. او ادامه داد: بخش عکس مستند هم با هدف شناسایی و حمایت از عکاسان مستعد و فعال در حوزه عکاسی مستند، کمک به رشد کیفی تولید و دیده‌شدن عکس مستند و حمایت و تقویت جریان تولید عکس مستند برگزار می‌شود. مدیر شبکه مستند همچنین با اعلام رشد ۵۰ درصدی حق پخش آثار رایافته به چهارمین جشنواره مستند ادامه داد: امسال به مبالغ نقدی جوایز چهارمین جشنواره مستند افزوده شده تا مستندسازان با انگیزه بیشتری در این رویداد ملی شرکت کنند. رئیس چهارمین جشنواره تلویزیونی مستند تأکید کرد: از ویژگی‌های دیگر این دوره اضافه‌شدن جوایز تخصصی مانند تدوین، تصویر و پژوهش و صدا به جشنواره است تا دیگر رحمت‌کشان عرصه مستند هم از این رویداد بی‌نصيب نباشند.

میشل پیکولی، ستاره سینمای فرانسه، ازدنیارفت

● **میشل پیکولی،** بازیگر پرکار فرانسوی که برای بازی در نقش اصلی فیلم‌هایی چون «تحقیر» ژان-لوک گدار و «بل دوزور» لونیس بونوئل شهرت داشت، از دنیا رفت. او ۹۴ ساله بود. خانواده پیکولی روز دوشنبه خبر درگذشت او را با خبرگزاری فرانسه و روزنامه فرانسوی فیکارو در میان گذاشتند. پیکولی در دوران کاری خود که حدود هشت دهه ادامه داشت، در بیش از ۲۳۰ فیلم سینمایی، تلویزیونی و سریال بازی کرد که شروع آن از اواخر دهه ۱۹۴۰ بود و تا سال ۲۰۱۵ ادامه داشت، او در عرصه نمایش نیز فعال بود. به گزارش هالیوود ریپورتر، پیکولی متولد ۲۷ دسامبر ۱۹۲۵ در پاریس از پدری نوازنده ویلن و سوئیس‌تبار و مادری فرانسوی بود. او درس بازیگری خواند و اولین حضور هممش با بازی در نقش یک کارگر معدن در درام اجتماعی «سپیده‌دم» (لویی داکن ۱۹۴۹) رقم خورد. آخرین حضور مهم پیکولی بازی در نقش یک پاپ تازه انتخاب‌شده در «Habemus Papam» به کارگردانی نانی مورتی بود. این فیلم اولین‌بار در دنیا در بخش مسابقه جشنواره کن ۲۰۱۱ روی پرده رفت و بعدها جایزه دیوید دی دوناتلو، بهترین بازیگر مرد در ایتالیا را برای پیکولی به همراه داشت.